Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 152 605 van 16 september 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 11 september 2015 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering, tot afgifte van een inreisverbod van 8 september 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. LIJNEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 27 maart 2014 een aanvraag in om machtiging om verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 25 februari 2015 onontvankelijk verklaard. Verzoekster wordt eveneens het bevel gegeven om het

grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoekster dient tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat gekend is onder rolnummer 170 558 en nog hangende is.

1.2. Op 23 mei 2015 richt de ambtenaar van burgerlijke stand te Schoten een brief aan verzoekster waarin haar wordt meegedeeld dat het voltrekking van het voorgenomen huwelijk wordt uitgesteld, daar uit de gesprekken van 18 juni 2015 vermoedens zijn ontstaan dat niet is voldaan aan de voorwaarden vereist om een huwelijk te mogen aangaan. Een advies zal worden gevraagd aan de Procureur des Konings te Antwerpen.

1.3. Op 24 juni 2015 wordt een bevel gegeven aan verzoekster om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoekster dient hiertegen beroep in bij de Raad. Dit beroep is gekend onder rolnummer 175.830 en is nog hangende.

1.4. De Procureur des Konings te Antwerpen geeft op 11 augustus 2015 een negatief advies omtrent de voltrekking van het huwelijk.

1.5. Op 12 augustus 2015 neemt de ambtenaar van de burgerlijke stand te Schoten een beslissing tot weigering van de huwelijksvoltrekking tussen verzoekster en de heer V.E.

1.6. Op 8 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan verzoekster dezelfde dag in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

"*Bevel om het grondgebied te verlaten*

Aan de mevrouw(1), die verklaart te heten(1):
naam: D
voornaam: Y
(…)
nationaliteit: Ghana

In voorkomend geval, ALIAS: .

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING
EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 27 :
Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:
artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven
Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die haar werden betekend op 10.03.2015 en op 24.07.2015

Terugleiding naar de grens
REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen2, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.
Op 06.09.2010 kwam betrokkene in de luchthaven van een Zaventem aan in het bezit van een visum afgegeven door de Deense diplomatieke autoriteiten. Omdat haar reismotieven onduidelijk waren, werd door de DVZ een beslissing tot vasthouding met het oog op terugleiding genomen. Op 12.09.2010 diende betrokkene in België een asielaanvraag in. België is echter niet verantwoordelijk voor de behandeling van die asielaanvraag, verantwoordelijkheid die ligt bij Denen op grond van de artikel 51/5 van de wet van 15/12/1980 en artikel 9 (2) en (3) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18.02.2013. Op 29.10.2010 deed de Belgische overheid een overnamevraag aan de Deense overheid. Deze aanvraag werd op 29.10.2010 aanvaard. Op 03.11.2010 werd betrokkene naar Denemarken gerepatrieerd.
Betrokkene keerder echter terug naar België en diende op 14.12.2012 een eerste regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd na negatieve adrescontroles afgesloten met een beslisisng tot niet inoverwegingname. Betrokkene diende op 27.03.2014 een tweede regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 25.02.2015. Deze beslissing is op 10.03.2015 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Het verzoek tot nietigverklaring dat betrokkene bij de RVV tegen deze beslissing indiende is niet schorsend. De omstandigheid dat de terugleiding naar Ghana wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.
Op 06.05.2015 diende betrokkene te Schoten een huwelijksdossier in samen met een Belgische onderdaan, E.W. (geboren 23.06.1971). Op 12.08.2015 weigerde de gemeente Schoten dit huwelijk te voltrekken na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een huwelijk aan te gaan dat niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.
De weigering tot voltrekking van betrokkenes huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoedanook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het louter feit dat Dhr V niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Ghana. Zowel betrokkene als Dhr V wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.
Op 24.07.2015 werd door de politie van Schoten aan betrokkene een bevel betekend om onmiddellijk het grondgebied te verlaten.
Betrokkene werd door de politie van Schoten aan de hand van een Sefor brochre geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Zij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding
REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die haar werden betekend op 10.03.2015 en op 24.07.2015."

1.7. Op 8 september 2015 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"*Aan de mevrouw(1), die verklaart te heten(1): naam: D voornaam: Y*
(…)
nationaliteit: Ghana
In voorkomend geval, ALIAS:
wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,
voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.
De beslissing tôt verwijdering van 8.09.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod
REDEN VAN DE BESLISSING:
Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tôt het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:
Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tôt verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:
□ 1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
\E\ 2° een vroegere beslissing tôt verwijdering niet uitgevoerd werd.
Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die haar werden betekend op 10.03.2015 en op 24.07.2015.
Verschillende vroegere beslissingen tôt verwijdering werden dus niet uitgevoerd.
Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de politie van Schoten ana de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tôt ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Drie iaar
Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:
Artikel 74/11, §1, tweede lid:
□ voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of 03 een vroegere beslissing tôt verwijdering werd niet uitgevoerd
België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van betrokkenes asielaanvraag op grond van de artikel 51/5 van de wet van 15/12/1980 en artikel 9 (2) en (3) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18.02.2013. Betrokkenes regularisatieaanvraag werd afgewezen. De voltrekking van huwelijk met een Belg werd geweigerd omdat werd vastgesteld dat dit huwelijk niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.
Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de

hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te wilien verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tôt het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar. De weigering van voltrekking van huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat dit inreisverbod geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt."

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen".

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82,§4, tweede lid, bedoelde vordering, die conform art. 39/57, § 1, van de vreemdelingenwet, tijdig werd ingediend. De tijdigheid wordt overigens niet betwist door de verwerende partij. De vordering is derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedureregelement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid".

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. Uit voornoemde bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan worden beschouwd, wenst te verkrijgen hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is de procedure houdende de schorsing van de

tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorbehouden voor vorderingen die een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel tot materieel voorwerp hebben.

De Raad merkt op dat er bijgevolg een onderscheid dient te worden gemaakt in de beoordeling van de uiterst dringende noodzakelijkheid omwille van de aard van de aangevochten beslissingen.

3.2.2.2. Aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies)

De eerste bestreden beslissing maakt een verwijderingsmaatregel uit zoals bedoeld in de hiervoor geciteerde bepaling. In casu bevindt de verzoekster zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij voor betreft de eerste bestreden beslissing.

3.2.2.3. Aangaande de beslissing houdende het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies)

Hoewel de eerste bestreden beslissing gepaard gaat met een inreisverbod, in casu de tweede bestreden beslissing, maakt het inreisverbod op zich geen verwijderings- noch terugdrijvingsmaatregel uit zodat de onderhavige vordering niet met toepassing van artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet middels een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden bestreden. Het voormelde vermoeden geldt niet ten aanzien van het inreisverbod dat aan de verzoekster werd opgelegd, nu het ter zake niet om een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel gaat. De verwerende partij werpt in deze zin dan ook een exceptie van onontvankelijkheid voor wat betreft de vordering tot schorsing gericht tegen het bestreden inreisverbod.

Daarenboven, zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat ook voor andere beslissingen de procedure bij hoogdringendheid kan worden aangewend - thesis die geen steun vindt in 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet - , dan dient te worden gewezen op het artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Hierbij kan enkel rekening worden gehouden met de in het verzoekschrift vermelde feiten (RvS 24 augustus 2011, nr. 214.853).

De verzoekster dient aan de hand van precieze en concrete gegevens aan te tonen dat de schorsing van de tenuitvoerlegging, indien zij pas na het afwikkelen van de gewone schorsingsprocedure zou worden uitgesproken, onherroepelijk te laat zou komen om het nadeel dat zij middels de vordering tot schorsing zoekt te voorkomen, op te vangen. Het gegeven dat het nadeel of het risico erop langer blijft voortbestaan wanneer de gewone schorsingsprocedure wordt gevolgd, is bijgevolg op zich nog geen reden om te besluiten dat de uiterst dringende noodzakelijkheid aanwezig is (*cf.* RvS 24 augustus 2011, nr. 214.853). Er anders over oordelen zou betekenen dat alle schorsingsprocedures volgens de procedure van de uiterst dringende noodzakelijkheid zouden kunnen worden behandeld, wat uiteraard de negatie zelve van de voorwaarde van de urgentie en van het uitzonderlijke karakter van de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid zou betekenen.

De verzoekster voert in haar verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid aan dat zij sinds 8 september 2015 in het gesloten centrum verblijft, zij verwijst verder op algemene wijze naar wat onder I. Feiten en Voorgaanden in het verzoekschrift wordt gesteld en betoogt dat een reële dreiging van repatriëring naar Ghana de huidige procedure rechtvaardigt.

Ter terechtzitting wordt de raadsvrouw van verzoekster gevraagd een standpunt in te nemen met betrekking tot de door verwerende partij opgeworpen exceptie, enerzijds, en de uiterst dringende noodzakelijkheid voor wat betreft het bestreden inreisverbod te verduidelijken, anderzijds. De raadsvrouw wijst er op dat de bestreden beslissingen samen moeten worden behandeld want als positief zou worden geoordeeld over haar beroep tegen de weigeringsbeslissing van de huwelijksvoltrekking dan kan zij niet terugkeren gezien het inreisverbod van drie jaar.

Uit de bepaling dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een “verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering” een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan indienen

binnen de termijn bedoeld in artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, kan tevens worden afgeleid dat het urgente karakter van de vordering op directe wijze verbonden wordt aan de imminente tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel. Het gegeven dat de verzoekster van haar vrijheid is beroofd en zich thans in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet bevindt, heeft echter geen invloed op urgente karakter van de vordering gericht tegen het bestreden inreisverbod, dat van de verwijderingsmaatregel (bijlage 13septies) dient te worden onderscheiden.
Het inreisverbod trad krachtens artikel 74/11, §3, eerste lid van de vreemdelingenwet in werking op de dag dat het werd betekend en houdt in dat de verzoekster, vanaf de betekening ervan, de toegang tot en het verblijf binnen het Schengengrondgebied wordt verboden. Met het vaag betoog in het verzoekschrift en ter terechtzitting brengt verzoekster geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat de onmiddellijke terugkeer op het Belgisch grondgebied na de verwijdering absoluut noodzakelijk is waardoor het inreisverbod met onmiddellijke ingang zou moeten worden geschorst. In zoverre verzoekster stelt te willen terugkeren mocht de weigeringsbeslissing van huwelijksvoltrekking worden vernietigd, dan hoeft verzoekster hiervoor geen drie jaren te wachten maar kan zij conform artikel 74/12 van de vreemdelingenwet de opheffing of de opschorting van het inreisverbod vragen. Tenslotte kan verzoekster een gewoon annulatieberoep indienen waarbij de raadsvrouw verzoekster kan vertegenwoordigen tijdens de procedure ook al zou ze inmiddels gedwongen terugkeren naar haar land van herkomst.

3.2.2.4. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook enkel vast voor wat betreft de vordering in zoverre ze is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, en wordt afgewezen voor wat betreft de tweede bestreden beslissing. Dienvolgens moet de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden verworpen in zoverre ze is gericht tegen de bijlage 13sexies, nu dienaangaande niet aan de eerste cumulatieve voorwaarde is voldaan.

Het verdere onderzoek van de vordering beperkt zich dan ook tot de vordering gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.
Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

3.3.1.2. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.3. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, §

113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.1.4. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekster zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoekster voert vier middelen aan waarbij de schendingen worden aangevoerd van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikelen 8, 12 en 13 EVRM, van de materiële motiveringsverplichtingen, van artikel 23 van Internationaal Verdrag voor Burgerlijke en Politieke Rechten (IVBPR), van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Gezien hun samenhang worden deze middelen samen behandeld en besproken, enkel voor wat betreft de eerste bestreden beslissing.

3.3.2.2. De motieven van de eerste bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster, die weliswaar beweert dat de motivering niet afdoende is, maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.
Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Een schending van artikel 62 van de vreemdelingen en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt prima facie niet aangetoond.

3.3.2.3. Verzoekster voert aan dat geen rekening werd gehouden met haar concrete situatie, met name haar hangende beroepen tegen de onontvankelijkheidsbeslissing inzake haar aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de twee bevelen om het grondgebied te verlaten, zoals vermeld in punten 1.1. en 1.3.

In zoverre verzoekster de mening is toegedaan dat haar geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden gegeven nu zij tegen de beslissing, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is verklaard, en de bevelen om het grondgebied te verlaten, een beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en deze procedures nog hangende zijn, dient te worden vastgesteld dat de Raad in deze zaken inderdaad

nog geen uitspraak heeft gedaan. Daarbij moet worden opgemerkt dat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een annulatieberoep geen “automatische” schorsende werking heeft. De procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling die onregelmatig in België verblijft, een verwijderingsmaatregel wordt genomen. Het indienen van het beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen schort in beginsel evenmin de uitvoerbaarheid van deze eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten op of verhindert niet dat na het indienen van een beroep nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven. De gemachtigde stelt dan ook prima facie op goede gronden dat:
“*Betrokkene diende op 27.03.2014 een tweede regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 25.02.2015. Deze beslissing is op 10.03.2015 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Het verzoek tot nietigverklaring dat betrokkene bij de RVV tegen deze beslissing indiende is niet schorsend. De omstandigheid dat de terugleiding naar Ghana wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.”*

Wat betreft het beroep dat zou zijn aangetekend tegen de weigering van huwelijksvoltrekking door de ambtenaar van burgerlijke stand, vermeld in punt 1.5., op 9 september 2015 bij de familierechtbank te Antwerpen en het argument dat deze weigeringsbeslissing nog geen kracht van gewijsde kent, merkt de Raad op dat ook zulk beroep geen invloed heeft op de onregelmatige verblijfssituatie van verzoekster en geen schorsende werking kent die de uitvoerbaarheid van bevelen om het grondgebied te verlaten verhindert. Dit blijkt ook uit de omzendbrief van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf. Daarin wordt gesteld dat de gemachtigde niet zal overgaan tot de uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten dat een vreemdeling betekend werd en dit tot :
— de dag van de beslissing tot weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken of om melding te maken van de verklaring van wettelijke samenwoning;
— het einde van de termijn van 6 maanden die bedoeld wordt in artikel 165, § 3, van het Burgerlijk Wetboek;
— de dag na de voltrekking van het huwelijk of de verklaring van wettelijke samenwoning.
In casu wordt vastgesteld dat huwelijksvoltrekking werd geweigerd zodat de gemachtigde uitvoering kan geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek een persoonlijke verschijning verplicht is. Verzoekster toont niet aan dat zij zich niet door haar raadsman kan laten vertegenwoordigen.

Verzoekster verwijst nog naar rechtspraak van de Raad van State. Elke zaak dient individueel beoordeeld te worden. Andersluidende uitspraken in gelijkaardige gevallen zijn in wezen mogelijk zonder dat er sprake is van een aantasting van de rechtsgeldigheid van deze uitspraken en hebben geen bindende precedentswaarde. De Raad dient op zich dan ook niet in te gaan op de door verzoekster aangehaalde rechtspraak (cfr. RvS 16 december 2009, nr. 198.981).

In de bestreden beslissing wordt gesteld “*Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum*” en “*Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die haar werden betekend op 10.03.2015 en op 24.07.2015*.” Verzoekster betwist niet dat zij onregelmatig in België verblijft noch dat zij reeds eerder herhaaldelijk werd bevolen om het grondgebied te verlaten, maar hieraan geen gevolg heeft gegeven. Het is dan ook op het eerste zicht niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde daar uit afleidt “*Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem zal worden afgeleverd*.” en vervolgens besluit dat het noodzakelijk is om verzoekster zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

3.3.2.4. Artikel 8 EVRM bepaalt als volgt:
“*1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Raad gaat als annulatierechter na of de gemachtigde in casu niet op kennelijk onredelijke wijze, in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak of op onzorgvuldige wijze tot zijn beslissing is gekomen in het licht van artikel 8 van het EVRM (RvS 29 juni 2010, nr. 205.942; RvS 22 juli 2013, nr. 224.386).

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzoudhi v. Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, nr. 37295/97, Yildiz v. Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'gezinsleven' niet, dat een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150). Volgens het EHRM is het huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd ('*lawful and genuine marriage*', zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62) een beschermenswaardig gezinsleven dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 EVRM. Hetzelfde geldt naar analogie voor een de facto relatie.

In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, werd de huwelijksvoltrekking niet geweigerd omwille van haar onregelmatig verblijf in België, wél omdat werd geoordeeld dat dit huwelijk niet gericht was op het aangaan van een duurzame relatie maar wel op het verwerven van verblijfsrecht. De verwerende partij wijst er terecht op dat de voltrekking van het huwelijk werd geweigerd omwille van de intenties van verzoekster, niet omwille van haar onregelmatig verblijf. Inzoverre verzoekster kritiek uit op de beslissing tot weigering van huwelijksvoltrekking die werd genomen door de ambtenaar van burgerlijke stand, noopt dit de Raad om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten. Dit middelonderdeel is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878). Ten overvloede voegt de Raad er aan toe dat de verwerende partij er in haar nota correct op wijst dat de beslissing van de ambtenaar van burgerlijke stand niet enkel gestoeld is op één gesprek met verzoekster en de heer V.E. maar wel op het negatief advies van de Procureur des Konings van Antwerpen van 11 augustus 2015, zoals in de bestreden beslissing ook wordt aangegeven.

Het is niet onlogisch dat de gemachtigde bij de beoordeling van verzoeksters voorgehouden gezinsleven rekening houdt met de bevindingen van het parket en de weigering tot huwelijksvoltrekking. De stelling van de verwerende partij, zoals opgenomen in de eerste bestreden beslissing, dat de weigering tot huwelijksvoltrekking in casu een contra-indicatie vormt inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, komt de Raad op het eerste zicht niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk voor. Dit is een eerste motief in de bestreden beslissing dat betrekking heeft op het gezinsleven van verzoekster en artikel 8 EVRM.
Aangezien een daartoe bevoegde instantie reeds een grondig onderzoek heeft verricht naar de relatie van verzoekster en de heer V.E. is het niet onlogisch dat de gemachtigde eveneens vraagtekens plaatst bij de bewering van de verzoekster dat zij een effectieve relatie onderhoudt met een Belgische onderdaan die valt onder de toepassing van artikel 8 EVRM.

Met het louter betoog dat zij een gezinsleven onderhoudt met de heer V.E. en dat zij beroep heeft aangetekend tegen de weigeringsbeslissing tot afsluiten van het huwelijk, toont verzoekster niet aan dat de relatie die zij heeft met de heer V.E. heden voldoende hecht en oprecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM te vallen.

Het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven, met name een effectief beleefd gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, wordt op eerste zicht niet aannemelijk gemaakt.

3.3.2.5. Zelfs indien alsnog zou dienen verondersteld te worden dat verzoekster effectief een gezinsleven heeft met de heer V.E., dan nog moet worden vastgesteld dat het betreden bevel om het grondgebied te verlaten niet tot gevolg heeft dat verzoekster enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt. In casu is er dan ook sprake van een situatie van eerste toelating zodat volgens het EHRM moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de betrokken Staat om verzoeksters recht op gezinsleven op zijn grondgebied te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, waarbij een billijke afweging wordt gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en het algemeen belang van de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten, is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduid dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn en het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is.

Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zoals eerder vermeld, verzoekster betwist niet dat zij onregelmatig in België verblijft en geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten.

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89). Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, par. 70).

Inzoverre verzoekster de conclusie van de gemachtigde voorbarig noemt omdat zij ondertussen beroep heeft aangetekend tegen de weigeringsbeslissing van huwelijksvoltrekking, gaat verzoekster er aan voorbij dat de gemachtigde tevens is nagegaan of niet het mogelijk is om het voorgehouden gezinsleven elders te ontwikkelen, wat betekent dat de gemachtigde is overgegaan tot een belangenafweging zoals is vereist onder artikel 8, lid 1 EVRM. Dit is een tweede motief in de bestreden beslissing dat betrekking heeft op het gezinsleven van verzoekster en artikel 8 EVRM.
De gemachtigde stelt vast dat verzoekster niet aantoont dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben noch aantoont dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in het land van

herkomst. Het loutere feit dat de heer V.E. niet gedwongen kan worden om het Belgische grondgebied te verlaten, maakt aldus de gemachtigde niet dat hij verzoekster niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Ghana. De gemachtigde benadrukt dat zowel verzoekster als de heer V.E. wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van verzoekster. De Raad stelt vast dat verzoekster deze concrete motieven niet betwist noch weerlegt.

De loutere omstandigheid dat verzoekster in onregelmatig verblijf in België een gezinsleven heeft opgebouwd en reeds enige tijd in België verblijft, vormt op zich inderdaad geen hinderpaal om dit gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. Uit het administratief dossier noch uit het verzoekschrift blijkt dat er concrete en precieze onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. Het gegeven dat verzoeksters partner de Belgische nationaliteit heeft, vormt op zich geen onoverkomelijke hinderpaal
Er kunnen in deze stand van het geding geen onoverkomelijke hinderpalen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders. Bijgevolg blijken er evenmin op eerste zicht uitzonderlijke omstandigheden die aanleiding kunnen geven tot een positieve verplichting in hoofde van de Belgische staat om in deze stand van zaken het recht op eerbiediging van het gezinsleven in België te handhaven.

3.3.2.6. Voorts moet er worden op gewezen dat de bestreden beslissing noch het inreisverbod verhinderen dat het huwelijk wordt afgesloten in Ghana of elders. Het staat verzoekster heden verder vrij om een beroep tot nietigverklaring in te dienen tegen het inreisverbod. Indien de weigeringsbeslissing tot huwelijksvoltrekking wordt vernietigd door de familierechtbank te Antwerpen, kan verzoekster, van zodra is zij is teruggekeerd naar Ghana, de opheffing of opschorting van het inreisverbod te vragen alsook bij de voor haar bevoegde Belgische ambassade een visumaanvraag indienen met oog op het afsluiten van een huwelijk of met oog op gezinshereniging op grond van een reeds afgesloten huwelijk. De Raad verwijst in dit kader naar de mogelijkheid tot opheffing of opschorting van het inreisverbod, zoals voorzien in artikel 74/12, §§ 1 en 2 van de vreemdelingenwet. Er staat bijgevolg nog een wettelijke mogelijkheid open om bescherming te krijgen van haar gezinsleven.

Het EHRM stelt dat Staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM, minstens toont verzoekster niet aan dat haar gezinsleven onherstelbaar wordt beschadigd (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). De Raad wijst er tenslotte nog op dat moderne communicatiemiddelen verzoekster in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met de heer V.E. en haar gezinsleven met hem verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). De bestreden beslissing verhindert evenmin dat verzoekster en de heer V.E. elkaar ontmoeten in het land van herkomst van verzoekster of elders buiten het grondgebied van de Schengenstaten.

3.3.2.7. In zoverre verzoekster de schending aanvoert van artikel 12 EVRM, luidt de vaste rechtspraak van het Europees Hof dat artikel 12 EVRM weliswaar een recht inhoudt om te huwen maar niet op een plaats naar keuze. Enkel wanneer de huwelijksplannen concreet en ernstig zijn en er niet redelijkerwijze kan worden gevraagd om het huwelijk elders te sluiten, kan een verwijdering in strijd zijn met artikel 12 EVRM. (Europese Commissie Mensenrechten, 12 juli 1976, nr. 7175/75, *X. v. Federale Republiek Duitsland* (onontvankelijkheidsbeslissing)). Naast het gegeven dat in casu de huwelijksvoltrekking werd geweigerd omdat is vastgesteld dat verzoekster een huwelijk tracht aan te gaan dat niet gericht is op het aangaan van een duurzame verbintenis met de heer V.E. maar op het verwerven van een verblijfsrecht, toont verzoekster verder niet aan dat het huwelijk niet elders, zoals in haar land van herkomst, kan worden gesloten. Ook met betrekking tot het recht om een gezin te stichten, wordt gesteld dat de verwijdering of weigering van binnenkomst geen schending inhoudt van artikel 12 EVRM, indien het voor de partner redelijkerwijze mogelijk is om de betrokken vreemdeling te volgen naar het land van terugkeer. (Europese Commissie Mensenrechten 16 juli 1965, nr. 2535/65; *X. v. Federale Republiek Duitsland* (onontvankelijkheidsbeslissing); Europese Commissie Mensenrechten 8 februari 1972, nr. 5269/71, *X. v. Verenigd Koninkrijk* (onontvankelijkheidsbeslissing); Europese Commissie

Mensenrechten 3 oktober 1971, nr. 5301/71, *X. v. Verenigd Koninkrijk* (onontvankelijkheidsbeslissing)). Ook hier toont verzoekster in casu niet aan dat het onmogelijk zou zijn voor de heer V.E.. om haar te volgen naar haar land van herkomst om aldaar een gezin te stichten.

Verzoekster wijst nog op een tijdelijke bescherming tegen gedwongen verwijdering zoals wordt voorzien in de omzendbrief van 17 september 2013 maar daarvoor kan worden verwezen naar wat reeds werd besproken in punt 3.3.2.3.

3.3.2.8. Gelet op wat hierboven wordt besproken, toont verzoekster prima facie niet aan dat de bestreden beslissing een wanverhouding veroorzaakt heeft tussen haar belangen en deze van de Belgische staat. De Raad kan gelet op de omstandigheden die verzoeksters zaak kenmerken, niet vaststellen dat de Belgische staat verzaakt heeft een billijke belangenafweging te maken. Op eerste zicht blijkt geen schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM noch van het recht om te huwen in de zin van artikel 12 EVRM of artikel 23 IVBPR.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, artikel 13 EVRM niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. In casu, duidt verzoekster geen bepaling aan van het EVRM waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. In zoverre verzoekster de schending van artikel 13 EVRM zou verbinden aan een schending van artikelen 8 en 12 van het EVRM, moet worden vastgesteld dat in afwezigheid van een verdedigbare grief gegrond op artikelen 8 en 12 van het EVRM, de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM op eerste zicht niet nuttig kan worden ingeroepen noch worden weerhouden.

3.3.2.9. Verder merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat verzoekster zich niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 Handvest kan beroepen. Evenwel maakt het hoorrecht wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45)

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35). Ook het Handvest is enkel van toepassing indien de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van Unierecht. Dit volgt duidelijk uit artikel 51, lid 1 van het Handvest dat de werkingssfeer van het Handvest bepaalt.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7 van vreemdelingenwet. Er wordt niet betwist dat het hoorrecht en de rechten van verdediging, als algemene beginselen van Unierecht, *in casu* gelden aangezien door het nemen van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, uitvoering wordt gegeven aan het Unierecht. Het bestreden bevel heeft, in het kader van de omzetting en toepassing van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn), een voldoende aanknopingspunt met Unierecht en valt binnen de werkingssfeer ervan (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en <u>alvorens</u> een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak; ; HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, pt. 31 en 36). Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken *voordat* dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of persoonlijke omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, pt. 37).

Het wordt prima facie niet betwist dat het bestreden bevel dient te worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoekster ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht lijkt in casu derhalve van toepassing.

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EU, zijn vastgesteld.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteits-beginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, in casu richtlijn 2008/115/EU (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 35-36).

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de richtlijn 2008/115/EU, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 37).

De Raad stelt evenwel vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. de besluitvorming inzake het afleveren van een terugkeerbesluit, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van de schending van dit hoorrecht door nationale regelgeving zijn vastgesteld.

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EU.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in het eveneens geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/118/EU en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EU, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

Verwerende partij stelt ter terechtzitting dat verzoekster werd gehoord in het kader van het administratief verslag vreemdelingencontrole. Dit administratief verslag vreemdelingencontrole kan echter in casu geenszins als een proces-verbaal van verhoor worden beschouwd. Vooreerst dient vastgesteld te worden dat het administratief verslag vreemdelingencontrole van 8 september 2015 niet ondertekend is door de verzoekster. Voorts stelt de Raad vast dat dit verslag amper informatie bevat. De verwerende partij kan dan ook niet voorhouden dat de verzoekster op dat ogenblik in de mogelijkheid was om alle nuttige gegevens te verschaffen, noch dat zij op dat ogenblik in staat werd gesteld naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken.

De verwerende partij betoogt in haar nota dat verzoekster op 9 september 2015 werd gehoord en daar de volgens haar nuttige inlichtingen en opmerkingen kenbaar kon maken. De Raad merkt evenwel op dat dit gehoor plaats had na het nemen van de bestreden beslissing op 8 september 2015, zodat prima facie niet kan worden gesteld dat het hoorrecht van verzoekster werd geëerbiedigd.

Niettemin, kan volgens vaste rechtspraak van het Hof een schending van het hoorrecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). In deze kan de verwerende partij worden gevolgd. Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de beslissing tot afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Volgens de Terugkeerrichtlijn dienen lidstaten, wanneer is vastgesteld dat een verblijf onregelmatig is, een terugkeerbesluit uit te vaardigen. De vaststelling van een terugkeerbesluit hangt dus nauw samen met de vaststelling dat het verblijf illegaal is, wat niet wordt betwist. Zoals blijkt uit de bestreden beslissing heeft de gemachtigde verder wel degelijk het gezinsleven van de verzoekster in acht genomen en hieromtrent gemotiveerd. Verzoekster blijft hameren op het feit dat weigeringsbeslissing betreffende huwelijksvoltrekking onwettig is gezien het beroep dat werd aangetekend bij de familierechtbank en uit kritiek op de totstandkoming ervan. Met dit betoog toont verzoekster echter niet aan dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met haar gezinsleven. Integendeel, de gemachtigde heeft omtrent het gezinsleven geoordeeld dat dit geen terugkeer naar het land van herkomst verhindert. Gelet op de bespreking hoger onder punten 3.3.2.3 – 3.3.2.8 kan de Raad de verwerende partij in deze beoordeling op het eerste zicht volgen.
Verzoekster betoogt dat zij andere elementen had kunnen aanbrengen en meldt dat zij en de heer V.E. daadwerkelijk samenwonen en reeds maanden aan het proberen zijn om een kindje te krijgen en daartoe meerdere consultaties hadden bij een gynaecoloog, dat zij een vruchtbaarheidsprogramma volgt en medische ingreep dient te ondergaan aan de baarmoeder. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekster niet aanvoert noch aantoont dat zij deze medische ingrepen en vruchtbaarheidsbehandeling niet zou kunnen verkrijgen in Ghana of elders.
In zoverre met de verwijzing naar het samenwonen en de wens om kinderen te krijgen, verzoekster tracht aannemelijk te maken dat in casu toch het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM moet worden aangenomen, dient de Raad erop te wijzen dat verzoekster hiermee nog steeds niet aantoont dat dit gezinsleven enkel in België kan worden gehandhaafd en voortgezet, zoals in de bestreden beslissing eveneens wordt gemotiveerd. Zij toont hiermee nog steeds niet aan dat er onoverkomelijke hinderpalen bestaan die de voorzetting van dit gezinsleven in het land van herkomst of elders verhinderen, zoals ook reeds werd vastgesteld in punten 3.3.2.6 en 3.3.2.7.
Verzoekster maakt verder prima facie niet met concrete gegevens aannemelijk dat deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht wordt niet aannemelijk gemaakt.
Er blijkt derhalve niet dat de gemachtigde enig dienstig gegeven buiten beschouwing zou hebben gelaten bij het nemen van de bestreden beslissing. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt op het eerste zicht niet aangetoond.

3.3.2.10. Het zorgvuldigheidbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Gelet op het bovengestelde, dient de Raad vast te stellen dat op het eerste zicht niet aannemelijk wordt gemaakt dat de gemachtigde de eerste bestreden

beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de eerste bestreden beslissing is gestoeld met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Verzoekster toont *prima facie* niet aan dat de gevolgtrekkingen die verwerende partij uit deze feitelijke vaststellingen afleidt, kennelijk onredelijk zijn.

Het redelijkheidsbeginsel noch de materiële motiveringsplicht blijken op het eerste zicht geschonden.

Met haar betoog maakt de verzoekster op het eerste gezicht geen schending van de door haar aangevoerde bepalingen aan.

De vier middelen zijn op eerste zicht niet gegrond en bijgevolg niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er prima facie geen ernstig middel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,	Wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
dhr. G. OOGHE,	Toegevoegd griffier.
De griffier,	De voorzitter,
G. OOGHE	M. MAES